

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/276/2013
Identifikačné číslo spisu:	8712204778
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8712204778.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu E. N. X., bývajúceho v Q., J.G. XXX/XX, proti žalovaným 1/ Sberbank Slovensko, a.s, ako právny nástupca VOLKSBANK Slovensko, a.s. so sídlom v Bratislave, Výšoká 9, IČO: 17 321 123, 2/ SEDLAČKO&PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 22 IČO: 36 853 186, 3/ Exekútorský úrad Bratislava, JUDr. Martin Hermanovský, so sídlom v Bratislave, Moskovská 18, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21 C 52/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. augusta 2012 sp. zn. 17 Co 122/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad uznesením zo 6. júna 2012 č.k. 21 C 52/2012-124 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa žalobca domáhal uložiť žalovaným povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by priamo smerovalo k predaju nehnuteľnosti, a to bytu č. XX na X. poschodí v bytovom dome V., súp. č. XXX, na parcelách č. XXX, XXX a XXX spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti XXXX/XXXXXX, vedenej na H. XXXX v kat. úz. Q. a ďalej garáže č. súp. XXXX na parcele č. XXXX o výmere XX m² v k. ú. Q. vedenej na LV č. XXX. O náhrade trov konania rozhodol tak, že ju účastníkom nepriznal a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok v sume 33 eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dôvodom pre nariadenie predbežného opatrenia malo byť v podstate zastavenie exekúcie vedenej proti žalobcovi na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 21 Er 758/2011, keďže podľa žalobcu zánikom funkcie konateľ a v spoločnosti TECHNOL, s.r.o., zanikol aj jeho ručiteľský záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o splátkovom úvere z 12. apríla 2007. Podľa okresného súdu žalobca má možnosť domáhať sa ochrany svojich práv priamo v exekučnom konaní uplatnením procesnej obrany, ktoré poskytuje Exekučný poriadok. Žalobca v návrhu ani neuviedol, aký vzťah má navrhované predbežné opatrenie k predmetu konania vo veci samej a čoho sa mieni domáhať v merite veci. Dospel preto k záveru, že žalobca neosvedčil svoj nárok, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a teda nesplnil jednu zo zákonných podmienok vydania predbežného opatrenia. Navyše, žalovaní 2/ a 3/ nie sú v konaní pasívne

vecne legitimovaní, lebo nie sú účastníkmi exekučného konania. Okrem toho poukázal na primeranosť navrhovaného predbežného opatrenia.

Krajský súd v Prešove uznesením z 30. augusta 2012 sp. zn. 17 Co 122/2012 na odvolanie žalobcu uznesenie súdu prvého stupňa, okrem výroku o poplatkovej povinnosti žalobcu, potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca neosvedčil naliehavú potrebu dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi ním navrhovaným predbežným opatrením. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaní 2/ a 3/ nie sú v konaní vecne pasívne legitimovaní. Ide o osoby, ktorým nesvedčí žiadna povinnosť vyplývajúca z návrhu na vydanie predbežného opatrenia a ani im nesvedčí žiadna povinnosť, ktorá by im mohla byť uložená konaním vo veci samej. Správne preto prvostupňový súd návrh na vydanie predbežného opatrenia voči týmto osobám považoval za nedôvodný. K návrhu na vydanie predbežného opatrenia voči žalovanému 1/ uviedol, že medzi týmito účastníkmi prebieha riadne exekučné konanie, v rámci ktorého majú práva a povinnosti vyplývajúce z Exekučného poriadku. Dospel k záveru, že predbežným opatrením, ktorým by bolo nariadené oprávnenému, aby nevykonával svoje práva vyplývajúce z Exekučného poriadku, je vylúčené. Odporuje tomu sama povaha a účel exekučného konania. Žalobca, v rámci exekučného konania tak, ako to už uviedol prvostupňový súd, má množstvo inštitútov, ktorými sa môže procesne ale aj hmotnoprávne brániť proti prebiehajúcej exekúcii. Vydaním navrhovaného predbežného opatrenia by v konečnom dôsledku došlo k nevyváženému zásahu do vzťahov účastníkov konania a tretích osôb a týmto predbežným opatrením by sa zasiahlo aj do činnosti exekučných súdov, čo je neprijateľné. K námietke žalobcu týkajúcej sa vedenia exekučného konania práve voči jeho osobe ako ručiteľovi 2/ uviedol, že je vecou žalovaného 1/ ako oprávnenej osoby, aby si zabezpečil uspokojenie svojich vykonateľných pohľadávok spôsobom najúčelnejším. Namietanie platnosti notárskej zápisnice v tomto konaní považoval za právne bezvýznamné, lebo túto námietku je nutné vzniesť v exekučnom konaní resp. v sporovom konaní. Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď návrh na vydanie predbežného opatrenia aj vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. Namietal, že nariadenia predbežného opatrenia sa nedomáhal z dôvodu potlačenia práv žalovaného 1/ v prebiehajúcej exekúcii, ale z dôvodu dočasnej úpravy vzájomných vzťahov medzi ním ako súkromnej osoby a žalovanými. Krajský súd dospel preto k nesprávnemu právnomu názoru, že žalovaný 1/ a rovnako aj žalovaní 2/ a 3/ nie sú vecne a materiálne legitimovaní vo vzťahu k nemu. On sa dovoľával svojho práva dočasnej úpravy pomerov z dôvodu, že podľa neho nie je v postavení ručiteľa v prebiehajúcej exekúcii a teda účastníkom exekučného konania. Krajský súd teda nesprávne zhodnotil jeho postavenie v exekučnom konaní a rovnako aj postavenie žalovaného 1/ v tomto konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho

rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Ako je však výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, teda uznesenie proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a to bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania žalobcu je preto v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. vylúčená.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolací súd však nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní tvrdí, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. (t. j. ten kto v konaní vystupoval ak účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania), treba uviesť, že dovolateľ bližšie dôvody, ktorými by ozrejmil existenciu tejto vady, neuviedol. Podľa obsahu dovolania je však zrejmé, že namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke nedostatku vecnej pasívnej legitimácie žalovaných. Námetka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 až 3 O.s.p. Keďže v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaní mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však nepriznal žalovaným náhradu trov konania, lebo im v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.